

זו היתה הסיבה העיקרית לכך שממשלת ישראל לא הסתפקה בתגובה של הפצצת המחנות הסוריים בעורף, שגרמה, לדברי הסורים עצמם, להרג רב במחנות ל-25 הרגומים, ו-67 פצועים.

הפעם, החליט מי שהחליט, יש ללמד את הסורים לקח נוסף, קשה יותר, כדי שלא יתחשק להם לחמם את הגיורה ערב כל ועידה סוליטית ערבית. אחד השקולים ש-הוביל לקראת החלטה כזו היתה ההנחה שנסיון פריצה משורינית של הסורים ל-מוצבי צה"ל אינו נסיון חד-פעמי, שמטרתו להגביר רק את יוקרתם של הסורים ב-עיני מדינות ערב.

(המשך מעמוד 13)

קפה לחימום הקנים ומישוש הדוסק. צה"ל הגיב עליה בצורה השיגרתית — פשיטות תגמול לעומק השטח הסורי, בהן הפגינו אנשי קומנדו מחנות סוריים ופוצצו גשר. אבל מבחינה מעשית החלה המלחמה ב-צפון רק ביום הרביעי בשבוע שעבר, בעת שבשתי נקודות שונות, הסתערו חיילים סורים בלוחי סנקים על מוצבים של צה"ל בנסיון לכבשם.

שוב עשו זאת הסורים, כמו לפני הצי שנה, ערב כינוס ועידת מדינות העימות הערביות, הפעם בבנגאזי. ושוב היתה מטרתם העיקרית להצדיק את הכללתם במשימת מדינות העימות.

ההנחה היתה שבקבות תכנית השלום החדשה של רוג'רס, שהוציאה מכלל כל הסדר את רמת-הגולן נוכח סירובם של הסורים להכיר בהחלטת מועצת-הבטחון מ-נובמבר 1967, מעוניינים הסורים להפוך את קו הגבול הנוכחי שלהם עם ישראל לזירת קרבות מתמדה, שתכפה על המעצמות להכליל גם אותם בכל הסדר שיציעו ל-איור.

אולם שני נסיונות החדירה המשוריינים נהדפו, כשברקב חיילי המוצבים שהותקפו נהרג אחד ונפצעו שבעה. על מיתקפה זו גמל צה"ל לסורים למחרת היום בהפצצה אחידה של מחנות צבא בסביבת דמשק. כמו בכל מקרה, קיוו גם הפעם הפרשנים בישראל: "זה ילמד אותם לקח".

אלא שהסורים לא היו מעוניינים בלקחים. הם היו מעוניינים לקבוע עוכדות מדיניות וצבאיות בעיני העולם כולו ובעיקר בעיני ארצות-ערב.

לאור זאת נראה היה שדרושה מהלומה צבאית מוחצת עוד יותר מאשר ההפצצות האוירות, כדי להוציא מהסורים כל חשק

זירת המלחמה

מפה זו מתארת את זירת המלחמה שהתנהלה השבוע בגולן. כל השטח הנראה במפה, משני עברי הגבול, היה נתון תחת אש ארטילרית. בעוד שהסורים ריכזו את שתי התקפות הסוריות שלהם צפונה מצומת רפיד, ליד קונייטרה, נערכה הפשיטה המשורינית של צה"ל מזרחה לצומת זו על לפני חזית ברובב של 7 קילומטרים. בתום התחזית הסתבר כי הסורים איבדו ביום אחד של קרבות — יום השישי האחרון — כ-300 חיילים, הרגומים, פצועים ושבוים.

בידיים מורמות

ניצבת קבוצת חיילים סוריים על אחד המוצבים שנכבש בידי כוח השריון של צה"ל. בפשיטה משורינית זו נלקחו 38 שבויים, כולל טוראים, מלבד רב-סמל אחד. הקצינים הסוריים העדיפו לברוח ראשונים.

יתסית: הרוג ופצוע אחד. עד כאן, ללא ספק, היתה זו הצלחה מבצעית מבחינה צבאית.

אולם מה שהתרחש אחר-כך העיב על הצלחה זו.

בשעה שכוח הפשיטה המשוריין היה ב-דרכו חזרה, החלו הסורים להפעיל את ה-ארטילריה שלהם לעבר רמת-הגולן. הפעם הם הנחיתו פגזים במסה חסרת-תקדים, ב-עוצמה אותה לא הפעילו מעולם קודם לכן. כתוצאה מאש זו נהרגו חשעה חיילים נוספים ועשרות פצועים. ה-עובדה שבמהלך הקרב בצהרים הופל עוד שני מטוסים סוריים מדגם מיג-17, שניסו לפגוע בכוח המשוריין, שוב לא היה בה-כדי לחפות על כמות האבדות הבלתי-צפויה אשר נגרמה באש הסורית.

נוסף להילחם ביחידות צה"ל. כך התפתח הקרב של יום השישי ה-אחרון.

כאשר עלה השחר ברמה הסורית בבוקר היום השלישי לא נראה כל סימן מהצד הסורי שייעיד כי בכוחם לחדש את קרב האש. שקט שרר באיזור כולו. הפעם היה זה צה"ל שנטל את היוזמה לידיו.

בסביבות השעה 8.00 בבוקר החלו מטוסי חיל-האוויר להפציץ את קו המוצבים הקדמי של הסורים. היתה זו הפצצה ארוכה שנועדה לרכז בעיקר את המוצבים שנוע' זו לשמש כמסרת הפשיטה של הכוח ה-משוריין של צה"ל.

כאן הפתיעו הסורים בפעם הראשונה, למרות שעל סמך נסיון העבר שלהם הם למדו שכל פעם שהם מזנקים מטוסי

ישראל הפריזה בתגובתה

הרוסים עלולים לבוא

גם לסוריה!

לקראת שעות הערב קידמו הסורים את ה-טנקים שלהם, ניסו לתקוף מוצב ישראלי, נהדפו ממנו כשהם משאירים בשטח זחלים בוער ושתי גזיות.

הזמנה לרוסים

שעת ההרוגים ועשרות הפצוץ

תעים שנפצעו באש התגובה הסורית, איפשרו לסורים להציג את מלחמת יום השישי בגולן כנצחון אדיר שלהם. גם כש-ליון ההסברה הישראלית, שהודעותיה פיגרו בהרכה אחרי ההודעות סוריות, גרמה ל-כך שבועיתונות העולם ובתחנות-השידור ה-זרות הצטיירה המלחמה, בניגוד למציאות, כנצחון סורי. אולם לא מספר הקורבנות וגם לא הריחה בעולם הם שהציבו סימן שאלה מעל כדאיות הפעולה של צה"ל ב-יום השישי, למרות הצלחתה הצבאית.

השאלה העיקרית היתה: האם הרוחה ש-הרויחה ישראל בהוכיחה לסורים כי כוחו של צה"ל עדיף על כוח צבאם, לא יצא בהפסדה?

הסכנה היא בכך שפרשת מצרים תחזור בסוריה. עד כה האמינו הסורים כי יוכלו את צבאם, הצליחו להביאו למצב בו יוכלו להתמודד עם צה"ל, לפחות במשימות הגנ-תיות. הפשיטה המשורינית המחשישה ל-סורים כי טעו בהערכתם. יתכן והיא תביא אותם למסקנה כי לא כדאי להם לחמם את התזית.

אולם, כמו עם המצרים בשעתו, כך גם לגבי הסורים הפעם — עלולים הסורים להסיק מסקנות מרחיקות-לכת בהרכה. תבין סתם עלולה להביא אותם למסקנה שאין עוד בכוחם להתמודד עם צה"ל ולהגן על הדרך לדמשק. בעקבות זאת הם עלולים לפנות לברית-המועצות, לדרוש סיוע דו-מה לזה שקיבלו המצרים — מערכת טילי-סאם 3 להגנה על דמשק וסייסיים רוסיים בשדות התעופה של סוריה.

אם אומנם זאת תהיה תוצאת הלקח ה-מפורז שלימד צה"ל את הסורים, יהיה זה הדבר האחרון לו התכוננו אלה שאישרו את המיבצע.

הקורבנות העיבו על ההצלחה

בצהרי היום החכה הסתערות

ה-טנקים הישראליים לעבר המוצבים ה-סורים. כוח משוריין, שכלל כ-30 טנקים, זינק בחיפוי מטוסים וארטילריה לעבר ה-יעדים שהיו במרחק של שלושה ארבעה קילומטר מעבר לקו הפסקת-האש. מרבית המוצבים האלה היו סביב מבנים בשטח, בהם התחפרו רגלים במיידיות ובונקרים, כשהם מסתייעים לשריון ונשק אנטי-טנקי.

רק אז, אחרי חצי יום בו ספגו בשקט וללא תגובה את מהלומות צה"ל, החלו ה-סורים להגיב. הם הפעילו ואת הארטילריה שלהם לעבר הכוח המסתער, הוניקו קדי-מה כוחות שריון שניהלו מעבר לתלולית ואדי קרב תותחים עם השריון הישראלי. כעבור ארבע שעות חזר כוח השריון הישראלי לבסיסו, אחרי שהשלים את משי-מתו בהצלחה מירבית. הכוח השתלט על שישה מוצבים סורים, פגע והיטל 49 מיצ' דיות, בונקרים ומקלטים, העלה באש 21 טנקים ופגע בעשרה נוספים, הבעיר שלושה כליריב, הרס 16 מבנים, הרג 67 חיילים סוריים, פצע 78 חיילים נוספים לפי הודאת הסורים עצמם, ונטל בשבי 38 חיילים, תותח נגד-טנקים, משמיד מדגם ט.100, תולעי-אחד וכלי-נשק רבים.

הכוח המסתער עצמו סבל אבירות מעטות